

Redactare: Ada Benea
Tehnoredactare și copertă: Viktor Cocian
Fotografie coperta 1: vitraliu din castelul de vânătoare de la
Lapușna

copyright©Editura Dacia XXI 2010

Colecția: Scriitorii la ei acasă, Editura Dacia XXI,
Cluj-Napoca, 2010

Coordonator colecție: Ion Vădan

Editura Dacia XXI, Bulevardul 21 Decembrie 1989, nr. 62, ap.6,
Cluj-Napoca, România
email: marketingdacia@yahoo.com
Tel/fax: 0264.452.178

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUC, MELANIA
Vânătoare cu șoim / Melania Cuc. - Cluj-Napoca:
Dacia XXI, 2010

ISBN 978-606-92485-5-3

Vânătoare cu șoim

- tablete șotron -

Melania Cuc

Lui Jason Dumitru McIntyre, cu dragoste

Melania Cuc

s-a născut la 22 iunie 1946 în județul Bistrița Năsăud. Este jurnalist, membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Societății Ziaristilor din România, membru al Academiei Artelor, Științei și Literaturii, Oradea și membru al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec.

A absolvit Școala Tehnică de Horticultură din Bistrița (1959-1965), cursurile Universității Dalles din București, secția Literatură română și universală (1973). Deține un atestat în Management Editorial, eliberat de Ministerul Culturii, București (1996).

În prezent este redactor la revista (electronică) AGERO din Stuttgart și realizator de programe la TV Bistrița.

Pasionată de pictură, are mai multe expoziții personale la Sighișoara (mai 2006, ianuarie 2008, icoane pe sticlă), Târgu Mureș (iunie 2006 și august 2008, icoane pe sticlă), Bistrița (august 2006, icoane pe sticlă), București (decembrie 2007, ianuarie 2008, icoane pe sticlă), Barcelona, Spania (mai 2009, icoane pe sticlă), Bistrița (Hotel Korone, pictură la sevalet, decembrie 2009), Galeriile Deisis de la Palatul Culturii din Târgu

Mureș (martie, 2010, pictură la șevalet).

Lucrările se află în colecții personale din SUA, Canada, Italia, Israel, Germania, Australia, Ungaria și Spania. În România, se regăsesc în diverse colecții personale și în colecția Patriarhiei Române din București precum și la Muzeul de Etnografie din Archiud, Bistrița Năsăud.

Activitatea literară

Melania Cuc a debutat în publicistică în 1962, în cotidianul Făclia din Cluj. Între 1975 și 1989 a avut colaborări intense cu Radio România prin reportaje literare și tablete. A fost redactor la editura Bir Contact București, secretar general de redacție la publicația Curierul Sănătății și redactor la Flagrant iar din 1998, șef al subredacției Transilvania de Nord pentru săptămânalul Top Business, iar apoi, la cotidianul Răsunetul, din Bistrița. A fondat și coordonat publicațiile: Gazeta de Cernavodă, Gazeta de Medgidia (1991) și Șapte zile bistrițene (2004).

Debutul radiofonic îl are în 1972 la Radio România, cu un grupaj de poezii.

În 1973 debutează literar în revista Luceafărul, cu poemul Plopii în Ardeal.

A publicat grupaje de poezie, eseuri și reportaje literare în Luceafărul, România Literară, Contemporanul, Flacăra, Femeia, Pentru Patrie, Tribuna Informația Bucureștiului, suplimentul Scânteii Tineretului, Munca, Săptămâna, Litera Nordului, Grai etc.

Este realizator de emisiuni la AS TV din Bistrița și, din 2005, este redactor la revista Agero din Stuttgart, Germania.

Volume publicate

Peisaj Lăuntric, poeme, Editura Litera, București, 1985;

Dincolo de jertfă și iubire, poeme, Târgoviște, Editura Macarie, 1991;

Impozit pe dragoste, roman, Editura Macarie, Târgoviște, 1999;

Vine Moș Crăciun, poezie pentru copii, Bistrița, Editura Răsunetul, 1999;

Galaxii paralele, eseuri, Bistrița, Editura G. Coșbuc, 2000;

Destin, proză biografică, Bistrița, Editura Răsunetul, 2000 (Ediția I și II);
Tablete contra disperării, eseuri, Editura Aletheia, Bistrița, 2002;
Cinând cu Dracula, roman, Bistrița, Editura Aletheia, 2003. Romanul a fost prezentat de Dan C. Mihăilescu, la emisiunea Parte de carte, la PRO TV, martie 2003.
Biografia unui miracol, proză, Bistrița, Editura G. Cosbuc, 2003;
Versuri scrise pe zăpadă, versuri pentru copii, Bistrița, Editura G. Cosbuc, 2003;
www.rebel 2004.ro, eseuri, Bistrița, editura G. Coșbuc, 2004;
Căsuța cu povești, versuri pentru copii, Bistrița, Editura G. Coșbuc, 2005;
Șotron, eseuri, Bistrița, editura G. Coșbuc, 2005;
Fructul oprit, roman, Bistrița, Editura Karuna, 2006;
Iisus din podul bisericii, proză, Cluj Napoca, Editura Limes, 2006;
Fără nume, tablete –șotron, Editura Ardealul, Tîrgu Mureș, 2006;
Femeie în fața lui Dumnezeu, roman, Editura Eikon din Cluj Napoca, 2007;
Grral, roman, Editura Nico din Tg. Mureș, 2007;
Miercurea din cenușă, roman, 2008, Editura ZIP din București;
Dantela de Babilon, roman, 2009, Editura Nico din Tg. Mureș;
Autoportret, poeme, 2010, Editura Nico, Tg. Mureș.

Apariții în antologii și alte volume colective

Timpul poeziei, Time of poetry, antologie bilingvă, Casa de Editura Odeon, București, 2009, coordonator Nicolae Cacoveanu;
La Beclean pe Someș cândva..., editura Clubul Saeculum, 2004, volum coordonat de Aurel Podaru (proză);
Antologia Scriitorilor de Limba română din Quebec, Canada, Editura ASLRO Canada, 2009 (proză);
Valori ale patrimoniului bisericesc, mărturie de credință și artă, antologie de Nicolae Băciuț, Editura Nico, 2007, (proză);
Patruzeci de poeți bistrițeni contemporani, antologie de Ioan Cioba, Editura Aletheia, 2001 (poeme);

Dincoace de capitală, dincolo de provincie, (interviuri) volum coordonat de Nicolae Băciuț, 2007;
Mărturisirea de credință literară, Editura Carpatia Press, 2006, volum coordonat de Artur Silvestri (eseu);
Poem pentru orașul natal, Editura George Coșbuc, 2002, volum coordonat de Dumitru Munteanu (poezie);
Personalități române și faptele lor, 1050-2000, Editura Venus, 2006, volum coordonat de Constantin Toni Dârțu (biografie);
Al nouălea cer - antologie a grupării de scriitori Litera Nordului, coordonator Dumitru Munteanu, Editura George Coșbuc, 2009;
Clipe de prietenie, autor Virginia Brănescu, Editura Karuna, 2009, reflecții despre cărțile M. C.;
Exerciții de normalitate, volum de interviuri realizat de Monica Mureșan, Editura Kriterion, 2009;
Scriitori la frontiera dintre milenii, Dicționar al scriitorilor din județul Bistrița Năsăud, Editura G. Coșbuc, 2009;
Pretexte, Antologie, Dicționar de Scriitori din Bistrița Năsăud, Editura Eikon, 2008.

- *tablete şotron* -

Prin ochii mei speriați curg valuri de mentă strivită-n mojară de cupru coclit. Otrava asta-i ca un seu ce-mi unge pupila, tot rană verde și în care șoimul clocește unul dintre cei doi sâni infertili ai pământului.

Tu ești vântul, eu... un fel de planetă copilărindu-se, o neadaptată pe cerul de unde o altă cometă frumoasă mă pleznește din bici peste față.

Din locul tău plin cu ace de siguranță, îmi zâmbești cu indiferență de infanță îmbrăcată în palton de molton și guler de hermină sălbatică.

- Va fi iarăși viscol roșu la galerie și în leagănul răstignit peste degetele organistului! Îți descriu deznodământul cu greșeli de ortografie pe o față de apă brodată cu alge bătrâne.

Lângă noi, oceanul galactic este plin cu trunchiuri din arbori-gingobiloba și delfinii ce se sinucid înghițind pahare după pahare pline cu aer.

Psst! Trece înapoi cămila prin urechile acului cu care cos note la partitura destinului..

Sunt un șef de gară cu chipiu vișiniu și hapul de nitroglicerină în buzunarului vestei de salvare. Peste capul meu trec migratoarele cu aripi din plastic de calitate extra. În urma lor, fiul risipitor al unui timp în care până și piloții de pe Messersmith-uri își fac turul de încercare pe cerul gurii spuză de afte.

Ustură prezentul prin care trecem razant ca o bisectantă dintr-un lung șir de cuvinte înfipite în tomuri de hârtie trecută prin ceară fierbinte.

Săptămânile foarte lungi și păsările cu aripile tăiate se alungă din umbra ce se ține după mine pe picioroange din Duminica Slăbănogului.

De altminteri, coliliu este și abisul și gloria mondială, așa cum stau stratificate întâmplările, pe sub osul frunții, în locul din care gândul meu urlă la luna, unde bocancii tăi valsează ca o pereche de miri salvați de pe Titanic.

Este calmă, trândavă spuma sunetelor pe care le asmute poporul spre fosa orchestrei și muzicanții cântă marș-forțat în sala palatului cu regi și regine ce-și împart între ei firimituri de prescură și iluzii ambalate în staniol de duzină.

Un înger ambigen clatină arborele de ceai și mugurii cad fără rod pe trotuarul cu fete pierdute.

Îmi șterg pe furiș lentila ochelarilor și mă mint că te văd din nou frumos și deștept pe sub masca ce mușcă din carnea ta vegetală.

Miriștea de dimineață e invadată de viruși și de lăcustele ce clănțănesc intensiv oxigenul căzut în genunchi între bărbat și femeie.

Eu trăiesc pe fugă toate evenimentele și fiecare literă scoasă din rândul societății de lux. Cântăresc pustiul între degete iar... restu-i tăcerea încleștată-n călușul din gura ce minte cu voluptate de amantă pe timp de război.

Vorba ta bună se prelinge din suflet pe limbă ca un cheag de sânge în lapte-ndulcit.

Doamne, până și amurgul acesta-i câinesc în mahalaua cu vânătorii beți de victorie! Latră calul și călărețul, ogarul nechează, aleargă, se pierd cavalerii Mesei Rotunde prin crângul otrăvit cu pelin înflorit.

Nici o celulă în altă celulă nu mai are măsură sub lună și ... încă îmi repeți că sunt sentimentală, așa... ca un cioclu care altoiește măcieși în gardul cimitirului cu animale sălbatice?

Sunt o literă moartă!

Fac constatarea cu indiferență de perceptor fără simbrie și merg mai departe, printre imaginile decupate cu foarfecele mare, de croitorie.

De ieri, în atelierul de manufactură s-au stins felinarele.

Vremuiește vremea în butoiul cu mierea albinelor din Asia Mică.

Sălbatic este și dansul de nuntă și mătcile nu știu mai nimic din somnul în care zace războinicul ca într-o cămașă de zale zornăitoare.

În sarcofag este cald și liniște de duminică bizantină. Cine să-l mai recunoască de rege pe imberbul fără mustăți și fără nod la cravată?

Alte maladii și celule cu cinci degete la o singură mână are Mapamondul cu văduvele tinere ce vând castane cu miezul fierbinte lângă colosul din Rodhos, locul unde se joacă șeptică pe coșuri pline cu rodii ce fermentează alcooluri.

Nimic nu prevestește furtuna, nici crucea din tinichea și vopseluri pe care o cară zidarul pe umăr.

Curge untdelemn dulce pe osia ceasornicului ce se rotește ca un circar desupra publicului dornic de sânge. Colombina cârpește ciorapul și cântă despre un bărbat ce și-a ținut, în minte toate promisiunile.

Navigăm în derivă prin oceanul de suflete
îmbuibate cu bere la halbă și miliarde de fluturi ce nu
mai știu cum se fabrică mătasea din propria salivă.

La liziera cu rezervația de vânătoare în carantină,
lichenii cresc ca solzii Leviathanului de-a lungul șirii
spinării unui domn singur.

Nu mă mai desparte de zidul plâns de Ana, decât
andezidul pe care ploaia scrijelește poeme. Funebre.

S-a acrit laptele-n țîța caprelor negre și aerul se
croștează ca un parpure aruncat peste abisul în care
șoimii jonglează cu portocale solare.

O, da, nu-i nici zi, nici noapte în așternutul peste
care inchiziția mea toarnă benzină ușoară!

Fetița ce-mi vindea odată chibrituri în gară, are
șofer și limuzină la scară. Umblu prin orașul ce
mă privește cu indiferență din vitrina cu bomboane
fondante.

Între noi stă garnitura de tren, fluier roșu, nervos și
fără rost, ca un gardian de rezervă.

Dincolo de sistemul garantat de guvern, alt orfan învață să moară cu șişul înfipt în şira spinării bulevardului cu ambulanțe suprasolicitate.

Instituția fricii funcționează la maximum! Eu însămi pun palma deasupra grătarului sub care focul devorează ultima dintre fotografiile de familie.

Sunt abur pur; nu am mamă, nici tată! Privesc împrejur ...

Am prins doar un sfert din replica moliei ce își făcea rolul de primadonă în cămașa ta de mătase. Pe dinaintea armei de vânătoare se retrag glorioși vânătorii, tot pe genunchi și pe coate...

Cum mai vibrează diafragma puiului de rândunică închis în oul pleznind ca un ochi foarte subțire de sticlă!

În fereastră, spre stradă, mușcata dă flori de cais și eu băjbâi de la un capăt la altul, prin ceața care ne unește gândurile ca un conductor de cositor.

Mor cu bricheta stinsă în mână lumânării de meserie. Ceara s-a scumpit brusc pe cap de albină...

Peste deșertul acesta ca o blană de mistreț ajuns la maturitate, trec caravanele cu arsenalul de combatere a unui dăunător care nu există.

Latră în lanț și câinele și societatea pensionată cu mult mai înainte de-a fi învățat că, osul cu și fără măduvă, se roade până la capăt.

Din cuibul capitonat cu fulgi de omăt și mătasă, frica legalizată cu acte în regulă ne vinde otravă. Urlă pădurea și coarnele cerbului stau înfipte în grinda măcelarului...

Evul meu deștept și patria lehuză tremură în ștreang cu roșu-vânat pe buze.

Nu am secunde destule în pușculița ceasornicarului care-mi repetă de două mii de ani și mai bine că... sunt numai angrenajul ce se opintește, care învață greu și repede uită cum se execută solfegiul sfintelor messe.

Cânt fără ton pe toate clapele timpului personal și pe jumătate din prețul pe care mi-l ofereau generoși vagabonzii cei tineri. Restul e Taină.

Azi, mărfarul cu miei și memorie generală sosește gata deșertat de containerele în care, caii pur sânge gem și habar n-au că le-au crescut aripi de libelulă.

Un târg intermediar, doar atât este scutecul pe care trăpașii bolesc și ei, purecii l-au înnegrit ca un tuș chinezesc.

Inorogul doarme sub aceeași plapumă cu moartea reală. Belălie este umbra sa costelivă în ora mică din noapte, când eu continui să-ți scriu răvașe fără cap și coadă.

Informația mea-i credibilă ca un scrib care pleacă în cer direct din casa tâmplarului din Nazaret. În urma Lui, mila umană roade în talpa casei cu rugăciuni repetate.

Asinii sunt trași de dârlogi printre conveniențe și tranșeele dezafectate în urma unui singur tratat.

Pace! Strigă șeful de sat planetar iar destinul animalului de corvoadă pleacă din staulul cu acoperiș de țigle din aur și var.

În secundele acestea, dilatate de graviditate sigură, stau miliarde de ace cu gămălie.

Vârful întrebării nerostite este ascuțit și el ca un turn de biserică în care se roagă de sănătate și văduvele și fecioarele.

În vitralii stau numai femeile singure, cele cu obraz alb și năframă trandafirie. Conform orei exacte, până și harta cerului se lasă pe jumătatea plină a potirului cu mir limpede.

Din icoană în altă icoană, sfinții își poartă mâinile peste piepții cămășii, închid ochii și trag giulgiul...

În sicriul de cristal, vremea ta rage ca o leoaică bolnavă de dragoste.

Învăț să vorbesc cât mai dulce în dimineața în care misionarii semneză pact de neagresivitate cu Soarele.

Din buzunarul de la vesta bunicului, iese o șopârlă tânără și plină de ouă gata fertilizate în vitro.

Este un simulacru de pace până și în buzunarul hăițașului care face rondul prin bătrâna cetate.

Ca într-o epidemie se inflamează, crește afacerea mea cu kerosen și cu naftalină picurată pe coțka de zahăr așezată de doctori sub limbă. Hărmălaia e generală.

Apocalipsa poate porni și din farfuria cu supa de oase și din numele unui om care a pierdut noțiunea zi-noapte!

Scriu gazetele doar de bine și mă minte poștașul ce-mi bate la ușă cu o ciozvârtă sângerândă din ceea ce a fost mai ieri bucurie...

Sun din cornul de vânătoare și ogarii adulmecă urma sandalelor mele fără de talpă.

Voi merge de-a bușilea prin sârma ghimpată și peste distanțele în care germinează secara și linia frontului de gherilă. În metropolă s-au înmulțit malign buruienile.

Dau pe dinafară drojdia în pâine și poverile celor cu porii închiși pe sub pielea subțire.

Respirăm artificial ca un cobai decapitat în gratiile cuștii de siguranță... Ce va fi să fie?

Problema asta ar mai putea fi disecată pentru supraviețuirea persoanelor cu nume de stea căzătoare. Dar, cine sunt eu să privesc cerul în ochi și astrul cel mai prost plasat de pe orbită?

- Un rebel... Îmi șoptești și îmi arăți pe hartă Capul Bunei Speranțe, apoi acul busolei ce se învârte ca o elice în carnea albă, de prepeliță. În bucătăria lorzilor s-a semnat sentința...

Libertatea mea va fi despuiată de toate veșmintele inutile!... Urlă lupoaica și cositoarea cea strălucitoare și întruna flămândă merge înainte, mereu înainte...

Este inflație de sentimente pe metru cub de humus ce se vinde la bursa vieții. Stau brokerii cu gura căscată și celularul scuipe știri din ce în ce mai calde.

Ard degetele care numără banii pe teigheaua unde măsluiam scopul misiunii din care nu se va mai întoarce acasă nici o poveste.

Bolnavă sunt și nu cer intervenție condiționată. Mizez pe aspirină și pe guturaiul de altădată, pe fractura gambei care se alimentează din ploaia de noiembrie...

Câte maladii necunoscute încă bântuie în stânga și-n dreapta, dau din coate, își fac loc în lucrările cu cod de bare și unicitate.

Mă apasă pe inimă colierul de perle din lațul căruia scapă doar papagalii tineri....

Prin labirintul cu tavanul coșcovit de desene rupestre, își face promenada o străină cu pălărie de fetru și rochie înfloartă. Soarta.

Pot cotrobăii cât vreau prin lada cu gunoi biodegradabil și în coltucul pâinii peste care stă întins ca un șal moale, persan, o colonie de Pencillium imperial.

Sunt goluri în memorie și în colțul vetrei pe care stă liniștit Hefaistos. Fumul verde îi iese pe nări furios și fără putere.

Înafara timpului său s-a dezlănțuit iureșul cascadei în care armăsarii își spală sudoarea după drumul cel lung. Iepele privesc spectacolul, cu buze crăpate de sare.

Doar noi mai stăm nehotărâți între teamă și credința îngustă ca o cutie de ghete.

Miros a lămâița degetele mele și a ghemotoace de hârtie, joc de societate pe care mi-L trimiți din Cer cu instrucțiunile aferente.

Înafară de toate aceste ispite, sunt un ins aproape întreg, un fel de vrej de dovleac care suie pe pereții de aer. Pe liniile de înaltă tensiune se intesectează energiile primare și focul-viu lovește la punct fix.

Azi e zi de târg. Vând și cumpăr cuvinte irosite în piața prin care vântul și o femeie cu șlapi în picioare mătură frunze și ambalaje ce și-au făcut datoria până la capăt.

Mai distrugătoare ca focul cel viu este șenila ce-mi zdrobește șira spinării, trece mai departe peste demodatul timp și locul bun pentru taraba cu pepenii pleznind de dulceață.

În trupul acesta din sticlă incoloră, fără gust și fără miros fin de mosc... este loc berechet pentru banchetul elefanților.

Un ultim popas în drumul prelung și presărat cu oasele celor care nu mai sunt de folos regimentului de cadeți.

Nisipul alb ia în răspăr iarba verde a cimitirului și totul este descris a fi în roz, ca un desen din creion pe șervețelul cu flori de unică folosință.

Un foc stins și bobul de linte stau în jocul acesta de carte, așteaptă ca doi cărăuși, jumătatea de rachiu în care să-și înnece amarul.

Numai plutașul de pe fluviul Lethe mai are vreme și chef de paradă! Ce zarzavaturi ciudate se aruncă în oală, și zeama fluieră, ispitește insecta flămândă, bolnavă...

Vânătoarea este în toi și... noi cei flămânzi și cei goi, locuim același blat din masa unde s-a derulat festinul cu vin acrit în strugurele din anul trecut.

Stau cu privirea pe sub caldarâmul care astupă perfect coaja melcului.

Sunt nevăzător, o făptură fără iubire și fără ură; urc zi de zi, în aceeași mică și fragilă trăsură.

Ce măsurătoare aş mai putea face și desface pe câmpia păcii înfiptă în ace?

Steagurile de hârtie se clatină pe retina șopârlei. Albeața ochiului se îngroașă cu un lat de palmă și nu mai văd cum lebăda cuibărește țărâna crăpată ca un călcâi de țărancă.

Toate jivinele fără patrie ocupă orașul cu drept viager pe tona de aer. Serviciul de salubritate comunitară adună umbrele din stindarul cel mare și știu că pot trece mai departe, pe strada plină de ghetete îngrijitorilor ce spală scara Turnului Babel.

Și ce dacă, în jurul meu benzinăria arde și s-a pătat cu sânge lentila concavă? E timp de promenadă prin parcul în care pensionarii de mâine joacă remi pe viață și moarte.

Colacul meu de salvare este galben. Ca un soare ce stă cu picioarele reumatice în apă de mare.

S-a ciocnit de epavă altă sticlă cu șampanie franțuzească și famfara cântă marș nupțial. Curg amintirile căpitanului de cursă foarte lungă ca un lapte de mamă peste luciul oceanului în care delfinii așteaptă să nască pui geniali.

Memoria ancestrală este unica și imperfecta răsplată pentru că mai existăm în arhiva domnului Darwin.

Dincolo de cer este orașul natal, un trotil cu capsă pusă și stoluri de guguștiuci îmbuibați cu resturi menajere.

Și vrăbiile gureșe culeg firmitura din gura tomberonului, vin pe furiș la amiază, ca un cetățean onest și cu surtucul cârpit pe la coate.

În programul de regenerare a pietrelor care se tot chinuie să crească în pavajul asfalic, precum un copil bolnav de nanism, văd ultima literă din lozinca cu seceră și ciocan.

Stă pe degetul meu arătător cicatricea roșie ca un rubin de Caledonia.

Inelul anual crește în trunchiul arțarului sub ploaia nătângă și nu mai e loc în malformația asta decât de oglindă. Conștientizez pericolul și fila ruptă din calendarul care știe totul despre omenire.

Nechibzuite sunt calculele matematice și creierul funcționează perfect. Roboții se leagănă în hamacul de ață visând curcubeul concentric.

Ce mutre mai făceau odată boierii și băieții de prăvălie, așa cum mânuiau un singur zmeu de hârtie deasupra orașului cu vânătoarea oprită.

Nimic nu mai este sigur în picătura cernelii, nici pe mâna ce scrie povestea cenușăresei fără litere, fără hârtie.

Pe orizont au apărut din nimic lumini tropicale și papagalii repetă negreșit numele seminței de agavă spartă în măsele.

Speranța mea se plânge că e frig în miezul de vară, că... nu mai sunt bani și oameni dispuși să intre cu sacul de boabe în gura de moară.

Viețuiesc precum moneda înnodată în colțul batistei cu care bunica își ștergea fruntea mai înainte de-a îngenunchea la strană.

Albastre sunt cearcănele genunchiului meu și este luni, apoi ...marți, miercuri.. tot zile imposibil de trecut în pomelnicul pe care îl repet pe bandă magnetică.

În rochie prelungă de seară umblă boala incurabilă, ca un neguțător de slave albe intră în scandalul din portul cu pirați ciungi.

Secolul despre care scriu ziarele nici nu există decât așa, ca un pandativ ruginit printre faldurile și păinjenișul dintr-un muzeu părăsit.

Dincolo de râul fără nume este pepiniera cu pui de om fructifer. Rămurișul în care își fac veacul omizile are obraz palid, ca un borfaș ce a cucerit pentru el o bancă jerpelită din parcul copiilor.

Leg șiret de șiret, merg împiedicat ca un cal dresat să pască troscotul pe sub care râmele ară profund ca un batalion de grenade kamikaze.

În restul timpului din clepsidra cu grăunțe de mirt, visez și exist.

Mumia acrobatul trece lin, foarte ușor și cu burta lipită de coaja pâinii care aburește în gura cuptorului.

Mie nu-mi este foame îndeajuns, nu mi-e sete de apă și în recesiunea care își lasă urmele tinereții pe stradă, cânt despre Pace. Zilele mele alunecă neuzite și cu merindea pe umăr.

Crezi că am putea fi o pereche perfectă pentru a construi, a demola zidul ce apără sfinxul de turiști și de eternitate?

Nevăzut este aerul și pulberea gândului din care iese perla cea mai scumpă a coroanei cu cobre. În planul opus, pe Drumul Mătășii, pușcașii marini cară munție retro și sticle pline cu bere la rece.

Numai eu nu văd, nu vreau să aud vocea răgușită a revolverului de serviciu...

- Start! Anunță gornistul.

Iartă-mă, Precistă, sunt numai circarul distrat, un fel de evantai destrămat și prin care trece ploaia artificială. Înverzește ograda cu margarete sălbatice.

Sunt nebună și goală pe sub șalul croșetat din bumbac, trec neștiută dintr-un veac în alt veac. Un maraton despre care îmi spui că, încă nu a fost inventat?

Un bob de linte cultiv din inerție în bălegarul din manejul pustiu.

Hergheția mea are motive serioase pentru a ierna în Galaxia Centaur. Om nebun și animal cu șaua de aur, stăm laolaltă în fereastra cochiliei de melc în spirală.

Nu suntem frate și soră, doar combinația aceea ciudată care face clopotul turmei de vite să bată.

Inima ta, prietene, are miros de gutuie brumată. O simt cum iese prin găuri de fluier, cum șerpuiește femeiește și amăgește... Durut.

O adevărată industrie de sentimente aruncate la groapa comună funcționează din inerție și matrița, calapodul pantofului de cenușăreasă este universală, reală ca ultima turmă de capre sălbatice.

Starea este aproape de bine și simt cum, în gât s-au oprit toate notele muzicale pe care primadona le-a luat cu apă și aspirină.

Bem pastila de întinerire dimineața și seara, facem gimnastica minții corect; un experiment strict intelectual despre care nu vorbesc în rimele schioape niciodată poezii.

Cred în unul și singurul Domn ce stă cu urechea lipită pe singurătatea mea de duminică dimineața.

Palma Lui în palma mea, fac podul mai ușor de trecut când explodează sub talpă pământul.

Cred fără motivație în rolul pe care îl joacă perdeaua de ceață, roua ce-mi acoperă ochii de nu mai văd cum năvălesc furnicile, tăunii și alte semințe din Cosmos, în odaia cu busuiocul care crește direct din oglindă.

Lumea asta-i părelnică și neiertătoare; mă întinde, mă prinde în cârlige pe frânghia cu rufele pe care mașina le spală, le rupe în bancnote de-o sută...

Nu mai există acadele comestibile în prăvălia cu hălci de carne fără grăsime. Copilul meu plânge cu gura-n polenul cules de albine.

Cred în iubire din inerție și fără resentimente.

Simt lașitatea asta ca pe un termometru în care fierbe mercurul pus direct la subsioara figurinei din porțean subțire de Maissen.

- Sunt un ins liber! Liber!!!!

Cântă țigani, joacă nebunește peste focul din șatră. Ritmul ciocanelor lor bate argintul în cerceii universului.

- Liniște!!

Strig cu gura lipită de nicovala peste care barosul cade la fix. Ce mai trai și câtă tristețe umblă de mântuială prin sufletul destupat ca un bidon cu terbentină.

Explodează de ziuă - eu n-am nici o parte din moștenire, nici vină.

Sunt un circuit iluzoriu și umbră primitivă, un măr pe care-l admir de dinafara cojii în care viermele doarme.

Adam și cu Eva sapă grădină fără să se plângă de durere de șale.

În forma mea imperfectă, în rochie veche și ghetele dezgurzite de piele, pun pe podelele scenei, pansoane, sigilii de convenție socială... Interesul meu pentru grădinărit este un obiect de tortură medievală.

Ma îndoiesc până și de umbra, ce s-a lipit ca un plasture de fotografia în care port număr matricol și bascul cu monogramă.

Cum aș putea, atunci, iubi și ierta pulberea obosită, ideea presată ca o frunză de mușcată între filele cărții pe care nu o va mai citi nici o generație de la descoperirea programului electronic încoace?

Trăim asimateric visul și credința în care palma mea simte cum intră cuiul răstignirii Tale.

Nimic mai simplu! Îmi cad umbrele-n creștet și tace ființa.

În locul meu, vorbesc avocații, tipii aceia cu Rolex la încheietura mâinii cu care semnează pentru partea mea subțire de Rai.

Fericirea ține cât să bei în gară, o limonadă întreagă. Doar eu sunt naivă și continui să îți vorbesc despre forma incipientă a moralei și despre acel rol de insectă prizonieră în chihlimbarul talismanului pe care l-am lăsat amanet într-o seară de vară.

Copiii se nasc fără durere și gata programați de computer.

Sunt norocoși cobaii sistemului în care iarna se lamentează ca o vânzătoare de ciorapi din bumbac cumpărați la negru.

Totul este artificial în stadiul de față, aproape periculos, ca o lumină din sanatoriul în care bolnavii împletesc coșuri, milioane de târnuri din nuiele pătate cu suc de afine negre.

E doliu general. Ca un sfânt este trifoiul cosit. Stă întins pe nisip fără năzuințe, fără păcate de moarte.

Eu, în schimb, am o poftă pantagruelică de-a vă mărturisi criza în care mă zbat ca o musculiță în vinul ce miroase a lapte.

Patria mea este o lupoaică flămândă, o pădure de tei tineri prin care trece furtuna bocind...

Nu am inventat eu valțul roții de moară, nici bobul de secară ce se duce singur să piară.

E o poveste fără dimensiunea locului viran dintre liniile paralele, un spațiu al nimănui din care ruslacele tinere ies, dezbrăcate și nepieptănate, la drumul cel mare.

Nimeni nu-și scoate pălăria dinaintea ideii că... aș putea să-mi vând partea de moștenire, muntele cu pepite de aur...

Bolnavilor incurabili li se dă pe gratis porția zilnică de aer și firimitura de adevăr strecurat prin rețetarul farmacistului șef.

Ce strâmbă este funia sinucigașului, așa cum stă ea, aruncată în sacul cu cărțile ce miros a mere domnești!

Râcăie unghia mea și limba de viperă la gaura cheii pe care o întorc sistematic. Muzeul este închis.

Este din nou ora Zero și puștii cu cornetele înșesate cu grâu au umplut piața cu grilaj din beton.

Privesc din nou prin oceanul întors, văd cum prietenii mei de condei umblă doi câte doi, prin orașul mai îmbătrânit cu o secundă pe zi.

Toți avem tălpile pantofilor lipite cu clei, pe cerul proaspăt vopsit.

Nu suntem îngeri, doar porumbeii care ies de sub streășina catedralei, iau cu asalt statuia eroilor fără nume.

În fiecare dimineată îmi propun să-i dictez altcuiva rugăciunea. Un gând păcătos pe care-l aud cum se întoarce din drum, trece fluierând pe partea cealaltă a bulevardului plin de bicicliști.

De azi voi conviețui civilizată în satul cu case pe mii de etaje! Grădina publică cultivă lămâi și ceaiul la popotă fierbe la limba brichetei aprinse.

Ce mutră nevinovată face lumea asta de hârtie sofisticată! Încremenim cu voluptate și bunăștiință în mușenia strict colectivă.

Nu am de gând să-mi strig numele azi, nici mâine... când toți miniștri împart la un whisky dublu, fondul de pensii cu parcimonie.

În colțul opus, monstrul din vis tulbură nestingherit apele din Loch Ness.

Prin codrii de metal greu, pasul dropiei se îndepărtează de cuib.

Puiul moare în ou ca o inimă care a uitat să bată cu toată puterea de care-i în stare.

Se aud loviturile unui alt plisc prin iarba tăvalită de inorogii bătrâni și fără valoare. Valurile de lăcuste imune la chimicale rod capătul căpăstrului care ne mai ținea împreună...

Se dezleagă materia moartă de materia vie și mâna mea de femeie ridică biciul. Pocnesc pintenii-n carne de atâta furie.

Alt samar port, încărcat cu păcate, pe cărarea ce urcă plaiul unde El, cel fără durere de oase, îmi cântă la cobză.

Sunt numai supraveghetorul unui penitenciar prin care hoții trec cu cuie-n piept și fum din țigările proaste, sunt șeful unui insectar în care fluturii au rămas în stadiul de larvă fără picioare și oase.

De ce tocmai eu trebuie să răspund dinaintea paznicului ce trage jarul peste mucusul țigării de foi ?

Aburul cald este gata strecurat printre dinții spartți în scandal. Astfel, respirația meșterului anonim este reciclată o dată și încă o dată...

Alte calfe au preluat ștafeta, urcă umăr pe umăr, golgota turnului de catedrală medievală. Grifonii își ocupă locul sub cornișă și picură somn.

Asurzitor este numai vuietul mării, așa cum vine, intră și iese prin orga străveche. Și... noaptea mea este albă, nedormită ca o curtezeană cu manșon și căciulă din vulpe polară.

Da, sunt un servitor obligat să privesc fără înțelegere cum îmi moare stăpânul sosit din Cruciadă.

Umbra lui nobiliară urcă scara-n spirală și fușteii pocnesc sub încălțările fără vechime, se rup ca oasele unui hulub ce anunță cu dans din aripi bătrâne, furtuna.

Stăpânesc cu acte în regulă, labirintul prin care trece puiul de minotaur la apă.

Lumea-i curioasă, se adună în casa mea ca la bâlciul deșărtăciunii.

Bunicii și copiii au palmele înroșite de atâtea apaluze. A sosit și artistul!

Liniștea este imperială o singură secundă. Restu-i calvarul.

Mereu de la capăt prind, iau direcția imposibilă. Întind aripi mari cât acoperisul din care șindrila arde în febră teribilă.

Are frisoane până și Manole și femeia lui și nenăscutul și ... toate mistriile pâlmașilor tineri.

Dinaintea legendei doar eu mai stau în halat de mătase. Beau ceai verde, fumez țigari cubaneze... Mi-e bine. Foarte bine...

De ce batista a rămas, atunci, stacojie? Mâna are cercăne, bătături ca și cum aș fi cules cu ea toți fragii salbatici ai lumii.

Ușile tribunalului se închid una în alta, ca un culoar foarte îngust cu păpuși-rusoaice.

Dansul vorbelor tot mai dibace ține de judecător, de omul care-mi stabilește doza de perfuzie și visul care mi se potrivește ca solzii de aur pe un pește de jucărie.

În vena cu sângele vânat acul seringii sclipește.

Nimic nu mai este de desfacut din ghemul de ață cu care cos la gură povestea și filele încă nescrise. Bat darabana ca o grindină de nestemate pe cupola lumii mercantile.

Nimeni nu ia în seamă întâmplarea ce ține afișul, nici praful de stele ce îmi intră în ochi și în gură.

Abia mai reușesc să descifrez numărul de ordine, din șirul foarte lung de călugări ce stau pe rugăciune ca pe un colț de palton fără vatelină.

O, știu foarte bine - nu sunt decât o paiată ce locuiește pe raftul tixit cu albume cu fotografii de vacanță și cărțile pe care nu le voi citi niciodată.

Se învârt cerul și pământul în același carusel desuet. Copilăria mea ametește. Vomită țâță dulce.

De ieri nu mai reușesc să-mi țin respirația când trec prin triunghiul în care dispar avioane, păsări și oameni. Am curaj nebun de legat la zidul morții.

Îmi caut prietenul cel mai bun pe lista naufragiaților și nimeni pe lume nu-mi poate spune cine suportă cota de risc maxim.

Învierea este numai o noțiune despre care copilul care am fost nu are știință.

De fapt, nu am nici un motiv să mă supăr pe lume, să scuip ca pisica sălbatică în obrazul pe care-l sărutam pofticioasă odată.

Inconștientă și superbă e rochia verde a femeii ce udă florile în orașul cu ploii ce alunecă printre stele de tinichea și câini vagabonzi.

Acolo sus, pe firmamentul cu inscripții și culori de apă în mucavaua foarte ieftină, brigada de motorizate se face nevăzută.

Literele-n sloganul de încorporare sunt de o șchioapă. Sunt internaționale, umbre ale unor îngeri care circulă pe meridianele corpului christic.

Un uriaș fără familie poartă pe brațele lui regulamentul jocului. Simplu.

În anticariat, cartea asta se vinde cel mai bine, pentru că, ea exemplifică toate absențele strivite-n uitare.

Neglijență mai sunt, Doamne, cu secundele, ca o veveriță ce ronțăie linia orizontului și apoi cade...

Nu mai există nici o liniuță de unire între vorbele de compasiune și înjurătura bețivului cu ochi fără culoare.

Cine să mai ia în seamă și cârciumarul? Insul împins de buldozer pe fâgașul necazului.

Lupta se va muta dintr-o secundă în alta din salon în stradă! Amatorii de sânge se adună, croncăne corbii cu pălăria trasă cât mai mult pe sprânceană.

Se aplaudă crima și toate cuvintele trecute cu majuscule în prețul băuturii.

Eu sunt barmanul cel mai rău de gură, strig în dreapta și în stânga crucii mele numele osândeii.

Sticle cu vin și carne macră umplu blatul mesei cu mirosul Vieții. Sarea se ia din apă și din aer cu trei degete.

E seara de bal în orașul ce mă așteaptă cu brațele întinse peste mulțimea cu piciorușe de miriapod din pluș violet.

O jucărie este și laguna care răsuflă, bate din coadă peste fereastra cu treștiile care-mi vorbesc despre un fotograf și clișeul lui de celuloid, demodat.

Între mine ca formă de comunicare și luciul buzelor femeii din portretul de nuntă, s-a interpus un veac distanță.

Vremea curge imaterială prin canalele Veneției cu gondolieri tineri și prințese fără de zestre.

Cât de departe și cât de aproape este gândul tău în toate aceste schițe din care se alcătuieste năluca?

Bate la geamul meu cu papirus în jaluzele lumina aburindă.

Lampa se stinge pe apa în care arunc alt pumn de galbeni cu vinișoare sparte de sânge.

Sunt numai vasul fragil din cermica arsă în cuptorul care tremură de emoție primordială.

Petrec pe fugă toate bucuriile umanității și las ușa hotelului descuiată în noaptea când pepenii dau floare și lampagii cântă sub stele, vechile serenade.

Sus și jos, sunt numai două puncte legate cu șnur trandafiriu de gâtul străineii ce face baie pentru prima dată-n viață, într-un potir cu must parfumat cu vanilie.

Nebunia vecinătății dă din aripi, se zbate ca pasărea tăiată pe dalele din mijlocul piațetei, pe locul în care vrăbiile ling boabe insignifiante de sare.

Sunt o mulțime de semne de întrebare sub carapacea frunții ce se aplecă să treacă limuzina cu perechea de miri și un geamantan de carton înflorat cu heraldică internațională.

Străbat din nou toate furtunile Orientului, trec de Occident cu spatele înainte...

Semnele rele dau roșu-n semafoare.

Despre moartea metaforei nu se scrie nimic în ziare.

Există un popor nevăzut, un flămând ce înșfacă silaba, o așează pe limbă și muzica tace în chioșcul demodat al famfarei rurale.

- Universul urban se plictisește de moarte ! Fac constatarea din inerție și fiecare loc liber din parcare vocalelor mele crește zilnic sub felia de pâine.

În lumea electrificată-n exces, semnul din care iese poemul este fructul oprit. Cad frunzele verzi și virgula se așează în genunchi la finalul de rând.

Ca un cavaler medieval frânt de propria-i armură sunt, între scut și spada tocită într-un morman de nestemate incapabile să răscumpere timpul pierdut de Marcel Proust.

Monedele sunt cărțile omenirii prin care istoria trece în rochie scumpă de seară. Balul de absolvire adună bătrânii și amintirile se transcriu pe creier magnetic.

Caligrafiez clipa pe piele sintetică și nu mă pot decide între moartea liberă și viața mult mai subțire ca ața.

Inevitabilă-i trecerea, sentința din spatele ușilor capitonate cu milioane de gânduri ce se năruie peste norii din pulberi de cupru. Arde universul !

Nătângă-i clipa care se luptă cu arme individuale în mijlocul câmpului unde minele explodează în maci confecționați din mătase spumoasă.

Comorile lumii se dezintegrează în cocleală, eveniment unic și reluat în relanty pe ecranul cu zvonuri și dimineața și seara.

Gust, beau din puterea clipei ca din otravă. Buzele mele sunt falii de var stins în apă.

Cât de trist vă mai scriu, prieteni!! Îmi spun, mă mir și apoi, râd de forma în care, cohortele de cuvinte se scurg de-a lungul peniței ușor ruginite.

Am moștenit ranița rănitului cu tot cu sticla de rom ieftin și pesmeții ciuguliți de șoarecii vremurii.

Sunt într-un refugiu de autostradă și pot inventaria toate sentimentele care s-au ascuns prin colțurile din pânza păianjenilor.

Firimituri, doar monade din frică și din bucuria triumfală a glonțului care mi-a trecut pe la tâmplă... Întregul ricoșează în ordine abstrată, ca un caiet cu note muzicale pe care acordeonistul le dăruiește iubitei.

În ziarul cu ferparul proaspăt am împachetat viitorul.

Ambiția mea este din ce în ce mai ascuțită, mai subțire este și limba pe care gustul pâinii are forma lacrimii cerșetorului de dinaintea bisericii pline de văduve.

Nu mai am nici putere suficientă, nici ambiție pentru a reface drumul golgotic pe genunchi și pe coate. Vin spre Tine pe picioare-mi degerate.

Sunt aici, Precistă, doar un sunet de clopot din veghea pe care, bolnavul o trage după el pe o față de pernă learcă de lacrimi.

Diseară, târziu, vom ocupa împreună singurul fotoliu rămas în camera cu miros de liliac bătut în cuie de lemn ros de carii.

Este fragilă imaginea întregului pe care îl voi folosi în caz de forță majoră.

Un arsenal întreg de muniție și mitraliorii din foisorul de schimb, trăgând după dropii... Imagini în timp real.

Totul este aiurea și evadarea din rând, curajul unui nebun în care emanciparea dă din coate, își face loc la masa pe care stă întinsă, rigidă, prada din ziua ce vine. Glonțul în pușcă palpită.

De ce n-aș trage eu prima, aici, pe câmpia rănită, locul nimănui și în care nimeni nu are ochi să mă vadă, și unde legea nu mă acuză?

Tu îmi porți degetul arătător către propria-mi inimă! Tresar în somn greu, ca o fecioară ce visează cal alb cu frâu de mătase.

Le vorbesc pereților adunați în unghi peste creștetul meu, sunt aproape o mănăstire în care omul și betonul sufocă femeia. La soroc voi naște metafore.

Nebunia unui fulger, foamea electricității care-mi urcă prin maduva din șira spinării și face ca prosteasca-mi frică să tacă...

Iată povestea pe care nu o aștern pe hârtie.

Nu e nici zi, nici noapte în marginea umbrei felinarului cu care acarul Paun se plimbă printre linii de cale ferată.

Trenul nostru lipsește la numărătoarea tehnologiilor despre care vorbim de la tribuna așezată în cruce de drum ce duce spre rampa cu deșeuri aurifere.

Asta-mi este ursita - o casă albă și cu toate ușile descuiate. Ferestrele poartă gratii din flori de mușcată sălbatică.

Ce, cât, unde, cui să îi dau din partea mea de fericire-mi imposibilă? Întrebarea asta are miere pe gura cu care blestemă ca o nevastă frumoasă și închisă în casă.

Îmi îngheață degetele de expediat scrisori către vânătorii cu șoimi din deșertul Iudeei.

Legăturile mele de rudenie, despre care vorbesc biografi de meserie ca despre o bravură de tinerețe ușor zurbagie, conexiunile imaginare sunt responsabilitatea mea în stare pură, un fel de lacrimă care curge în amestec cu sânge pe cuțitul de tăiat pâine.

Nici biserica, nici drogheria nu sunt spațiul unde să desenez cerul pe care trupul și mintea mea femeiască se vor arăta dis de dimineață.

Norii sunt grindină și din prăpăstii, urcă bivolițele cu ugerul sfâșiat în colțuri ascuțite de cremene.

Toți cei patru stâlpi ai copilăriei pierdute, stau în sfeșnicul care arde fără feștilă. Lumină!

E zi de înălțare în calendare și vinul curge prin crame fără măsură.

Cercul se strânge-n cenușa fierbinte ca o poruncă de înrolare la oastea îngerească.

Peste pervazul cu lutul albastru, stă mama și basmaua sa transpirată.

Plâng fără lacrimi propriile-mi cuvinte, ca un copil abandonat în ușa orfelinatului cu pedagogi fără minte.

Gesturile de împotrivire la ceea ce va să fie, sunt trecute cu litere nevăzute în bătrâna Psaltire.

Toți cei patru stejari din cele patru colțuri de casă, sprijină în locul meu, cerul peste care am aruncat un vâl transparent de mireasă.

Un alt arhanghel a fost decapitat pe ziua de astăzi, nimbul lui stă la fereastra închisorii plină de tineri fără speranțe.

Mai încolo-i femeia ... Tot umbre frumoase umblă la braț prin peisajul care le vede, le recunoaște, le strânge la matcă...

Paznicii mei își freacă palmele una în alta - zece, exact zece degete le sunt înghețate precum țânțarii ce au îndrăznit și au rămas peste iarnă în nămolul de baltă.

E noapte incipientă în patria prinsă cu acul în centrul orașului ce-și treieră amanții prin ciurul și dârmonul răbdării.

Nimeni nu se mai împotrivește ghimpelui așezat în călcâiul unui galoș cu miros de gudron.

Infernul nu există! Îmi repet în oglindă, este doar o noțiune inscripționată pe vazduhul mai costeliv decât un catâr ce cară sacaua cu apă sfințită.

În pauza de prânz, Dumnezeu Însuși se lasă pe brânci, spală cu migală picioarele a mii și mii de furnici.

La capătul unei zile de corvoadă, în haine de stradă, mă simt ca și cum aș fi dispărut de mult de aici.

Nu urăsc, nu iubesc, doar mă înfrupt din tainul aruncat de alții în strada cu trăsuri și pălării linse de moliile ce trec peste mijlocul unui veac interesat de politică.

În megalopolis-ul multiplicat, reștanțat și cosumat ca o felie de marțipan în preajma Crăciunului, îndrăznesc, mă împotrivesc poftelor ce răcnesc din staulul luminat cu sori de neon.

Omul cu rucsacul cazon urcă muntele fără să-i pese de piatra măcinată-n rinichi.

Cu pantofiori de bal de absolvire și poșeta din piele de Anaconda, femeia omului trece strada mare.

O urmez eu, de-a lungul unui drum de fier, la rând cu mulțimea de vagoane trase pe linie moartă.

S-a și înserat și îngerul familiei mele face calea-întoarsă. Urcă la cer.

El este o cruce întreagă, noi doar... proprietarii unui gând cu sămânță. Cetățeni împătimiți de puști cu alice și ieruncile care s-au sălbăticit în crescătorie.

Vânatul mare nu mi-e potrivit! Îmi explic cum și de ce ar trebui să reușesc la victorie ca la un cataif din vitrină.

Sunt din ce în ce mai transparentă, mai nevăzută de cei din jur. Mă las trasă ca un aer, ca un șnur prin găurile unui pantof importat din China.

Dincolo de jocul în doi, evenimentul monden al dezastrului atrage mulțimea care, stă în extaz, cu gura căscată!

Mi-am extras măseaua de minte fără anestezie!
Dentisul îmi spune că am avut curaj, nu
înțelepciune...

Nu-mi mai pasă că s-a inventat aiurea, în lume,
compasul! Eu merg agale, în linie dreaptă cu pasul.

Mă țin cu nerușinare după urma urma Ta
bărbătească.

Pe harta cerească și disponibilă pentru cei cu
telescoape și oglinzi de reflecție, cometa Halley a
devenit anonimă.

O cenușăreasă trece prin crugul ce se foiește,
crește, se repliază în forme noi de poveste.

Nu mai cred în bine și rău, nici în ideea că, cineva
ar trebui să plătească dinții spărți și buzele pleznite
cu palma!

Mă implic direct în existența mea ireală ca o redută
cucerită pe vreme de ceață.

Stau la rând cu cioporul de miei pregătiți să încarce
vaporul. Pleacă cei mai albi dintre noi către abatoarele
unui timp în care clorofila nu mai corespunde din
punctul de vedere a mai marilor lumii.

Ce lungă-i pana cu care scriu în registre numele
cuceritorilor!

În livada de acasă, merii s-au pregătit de
înniernare.

Totul este alb pe sub pleoapele care adună-n
degetare cerneala cea mai potrivită pentru a scrie
romane. De dragoste.

Despre ce tot vorbesc ziariștii? Legenda ceasornicarului umblă prin muzeul de ceară ca o nălucă cu toiag și pelerină din lână de aur.

În partea opusă, în oglindă, stau eu, bietul paznic de noapte, un spirit perfect dependent de administrația publică, de cifre, de acte.

Exist festivist în umbra soarelui prelins din strachina în care, Precista duminică prescură.

Îmi agăț umerii în cuierul pomului peste care trag salve de muniție sămburii de gutuie uitată pe priciul ferestrei.

Neconvenționale sunt hotărârile mele, drumurile pe care trec ca un fotograf atent la detalii. Developez ideea și durerea de cord apoi, întorc capul și, în lumina trandafirie a laboratorului nou, admir răsăritul.

Pe partea de dincolo de Planetă, zburătorii au acte de identitate.

Microfonul țipă obraznic. Aud cum sunt lăudate lianele, buruienile care nu știu cum și de ce ar trebui să-și revendice rădăcina.

Plâng câinii de dinăuntru ogrăzii și zeul fericirii absolute aruncă volute de fum vinețiu pe nările înguste.

Am strivit un vierme din sârmă galvanică între degetele piciorului cu care apas pe țărână.

Nu am remușcări, nu am vină... Continui să cred în embrionul care supraviețuiește neatenției mele congenitale.

Ce mai somn visam, așezată fiind printre vrafuri de pagini copiate la xerox și flacoanele cu parfumuri din frezii de aprilie!

Au dinții foarte lungi florile de hârtie și câinioșenia mea de sclavă îmi suportă brățara, glezniera și numărul de inventar prins la toarta cercelului. Am identitate!

O multitudine de însemne moderne număr în palma peste care, corul de îngeri din cer aruncă fragmente anonime de stele.

Zorii și asfințitul s-au umplut de culoare.

Dă pe dinafară paharul momentul în care transoceanicul își pierde mințile și toți pasagerii.

Căpitanul este părelnic pe celuloidul filmului zgârâiat ca o gheață foarte, foarte subțire.

Totul dispare, numai patefonul tău, Crai de Ghindă, cântă bolero-ul până la capăt fără punct, fără virgulă.

Miniatural lucrează în coaja terestră acizii. O acvaforte cu peisajele prelungi ca trupul adolescentului ce coboară pe gura de Rai cu cobliția și sulița gata pregătite pentru supraviețuire.

Dușmanii și prietenii mei lucrează și dănșii, cu tact și cu palma pe care mi-o lasă pe gură ca pe o labă de urs scormonind prin containerele cu resturi de memorie colectivă.

Trag mâneca peste ciontul aripii care zboară printre grațiile de sticlă ale unei colivii de mărimea medie a farmaciilor veterinare. Lecurile se vând cu toptanul în degetarul unde apa are mai multă greutate decât sarea lacrimii adevărate.

Văd cum vine fiara spre mine cu unghia smulsă din teacă. Eu nu mai am degete și vă arăt viitorul întorcând capul spre Steaua Polară.

Uzina orașului meu nu mai fabrică de un veac apă potabilă.

Chibriturile s-au scumpit la raft și... toate gândurile de bine se gârbovesc sub povara legăturii de vreascuri pietrificate.

Aș putea ridica un zid cu foișoare și drumuri de strajă din toate cuvintele care îmi cer apărare.

NU o voi face!

Scurtă este ziua și obiectul conflictului ține de imaginea publică. Gura lumii ascute semințe pe linia de start a conștiinței trecute.

În răstimp, în palma mea fără o formă precisă, insecta modificată genetic își depune pontă cu ouă din fibră de sticlă.

La intersecția a două bulevarde cu statui cioplite în gheață colorată, stă starostele calicilor.

Ciungul, orbul, nebunul... pretinde lețcaia cu care să-și verse pe gât otrava dimineții. Damigeana cu speranțe e spartă!

Acum voi pleca să adun frunzele primăverii!
Îmi spune el, și mașina mătură tot mai repede,
schizofrenic imaginile halucinante de pe prima pagină de ziar.

Un animal mic de companie poartă doamna în mașonul mantoului negru. Cadou perfect pentru liniștea mea de Joi după amiază.

Rătăcesc, întind mâinile în fața tramvaielor ca un orb rătăcind prin gangul cu scursori și pardoseală tapetată cu bancnote scoase din uz.

Alte și alte boarfe cumpăr cu kilogramul din replica pe care mi-o oferă partenerul de scenă.

Tu, o singură dată bați din palme, aplauzi și ritmul dansului din buric se intensifică.

Frenetic este zvonul dimineții pe care o ridic, o port pe umeri, cum un muncitor cu șapcă și cozoroc din piele ieftină duce copilul la parada de Armindenii.

Podul victoriei se ține doar într-un cui. Ruginit.

Ridic din umeri. Nu știu!

Sunt doar o păpușă din ipsos pe care copilul furios o aruncă la coșul cu ochiuri de plasă.

Trec, mă petrec prin sita subțire ca o miere ce se diluează în ploaia de Noiembrie. E rece inima jucăriei și transcriu din instinct povestea ei pe hârtie.

Nu am frate, nu am soră... în vânătoarea care a început ca un joc de ruletă rusească. Surpriza contează!

În liniștea cu miros de tămâie sintetică, numai armele arhanghelilor îmi trec pe lângă urechea fără cercei.

Aflu mult mai târziu că a fost... revoluție, război fratricid.

Dincolo de zidul fără forme exacte, vânatul face ochi, își cere dreptul la muncă, la spațiu vital, la prima de sănătate.

Armez din reflex condiționat și... salivez rouă pe cerul de gură.

În iarbă, stă captivă în libertatea mea impersonală ca o vită albă, fără sânge și vlagă.

Pulsul crește direct proporțional cu cota dezastrului sub haina modernă, din piele.

Sunt un menestrel trist. Cânt din vârful degetelor pe dunga cuțitului care râde de mine și de coaja de pâine.

Bărbați și femei fără steaguri trec prin vrafurile de diamnate artificiale. Nu mă privesc.

Colțul ochiului, prin care încerc să-mi petrec vremea e roșu-dureros.

Sentimentul meu nu are consistență, este naiv ca o fată virgină. Ciorapul alb îi alunecă pe piciorul subțire și el nu observă.

Ignoranța ronțăie pe mai departe bomboane spirtoase.

Absorb evenimentele ca o sugativă abia cumpărată. Sunt un semn de apă în cercul de prieteni pregătiți din cap în picioare, pentru vânătoarea regală.

Tobe bat infernal. A răsărit soarele, - o portocală dulce și fără de umbră.

În lumina ușor destrămată, pedalez din instinct, învăț arta vânătorii ca un copil care încalecă pentru prima dată în viață, o bicicletă adevărată.

Confesiunea mea este frunza lipanului sub care moare umbra viermelui ce se distanțează de elitra insectei cu înetinitorul.

Incet și duios, frurtuna de vară despică mărul edenic. Este locul și modul perfect de întoarcere din călătoria pe care nu am făcut-o cu niciodată până la capăt.

Intre codexuri roase de molii stau secretele lumii.

Eu citesc de jos în sus urcușul galactic și trag linie sigură. Adun nechibzuințele, victoriile...

Suma obținută este ca o copita despăcată de bivoli ce-mi zdrobește vertebră cu vertebră, șira spinării.

Sunt un om cocoșat!

Analgezicul în cazul de față, nu mai are valoare.

Turma comunitară trece cu ochii închiși și nări dilatate spre moarte. Mirosul sângelui este mai dulce ca mierea...

În fața plutonului de execuție stă ordinul orb.

Eu, cu eșarfa pe ochi, cer clemență pentru norocul porcesc de la Loteria de Joi.

Fac haz de necaz, invoc furtuna din paharul cu apă și... pe legea mea, în mahala înflorește brusc un lan cu ștevie adevărată.

Nu mai țin minte iarna în care, urechea acului intra, cosea monede bizantine în panglica pălăriei omului de zăpadă.

De ieri, turnirul meu cu cavaleri și cai în valtrapuri de lână umple bou-vagonul.

Vom merge laolaltă în linie strâmbă prin stepă și peste munții goliți de cărbunii pe care-i așteaptă naufragiații pe peronul cu suflet pustiu.

Acasă, cățeaua-i lehuză și urlă singurătatea de foame printre stăpâni fără picioare și mâini.

Mie îmi alunecă privirea peste sănii princiare și aripi de înger, - tot jucării scumpe pe care negustorul le-a expus pe raftul cel mai de sus.

Nafatalina și moartea se vând la plic sigilat.

Roade anotimpul cu poftă în țesătură sărăcăcioasă și în oase de prinț.

Peste steaua cu Nordul deviat de la axă, ninsoarea se lasă ca stolul de ciori pe asflatul de unde a fost ridicat pe targă de flori, accidentatul.

Aud că nu-i cu mult mai bine în lumea din stradă și e... și mai rău în camera cu gratii de fier la fereastra în care arde candela fără ulei.

Iluzia este aceeași femeie frumoasă ce-și vinde iubirea pe un flacon cu parfum bun... Iaca. Îmi propun un alt atuu pentru a mă ridica peste limita ceasornicului ce-mi cotrobăie prin buzunarul plin cu chitanțe din anul trecut.

Sunt cetățeanul cu datorii și fără simboluri, un nume de cod așezat la rând, pe pagina de Internet.

Aștept în vălmășagul general, amintirea din visul care-mi devora aura sfinților din icoane, o minciună nevionvată, sprintenă și cu unghiile vopsite în miez de pepene verde.

Sigur este primăvară printre cuvintele care gstează în brazdă.

Nimic nu îmi scapă din vedere, nimic nu se compară cu cerbii ce-și foșnesc coarneau moi prin aerul tare al pădurii de alge..

Eu sunt numai o jumătate din lingurița cu bucuria și durerea umanității care mă ține în lanț! Nu mă zbat în lesă să scap...

Îmi strig fără cuvinte Protestul, schelăi, mă gudur și ling mâna stăpânului care lovește...

Zeul cel bun trece pe trotuarul celălalt, cu iubita la braț.

Bucuria mea este ca efectul de seră. În jurul ei balenele nu mai sunt ceea ce au fost și apa se schimbă-n formulă, din oră în oră, ca o gardă la palatul Buckingham.

Doar eu și Precista mai bem cafea cu lapte și răfoim fără frică cărțile arse de inchiziție.

Răbdător ca fața de pernă stă visul copilului din orfelinatul de Stat.

Nu mai este căuș perfect pentru pumnul din care singuraticul lumii mele să bea oțet și miere, tot leacuri ieftine pentru boli incurabile.

Ce focuri bengale se aprindeau mai ieri pe bolta sprijinită în cele patru turlle de biserici!

-A fost doar un miraj! Mă lași să deduc din gestul cu care le dai aceeași dreptate și copiilor și nebunilor.

Pillat din Pont se spală de păcate, cu palmele adâncite în mortarul cu var.

Între două lentile bine șlefuite stă cel de al treilea ochi, ca un corn de inorg care nu a aflat, că geneza lui este numai poveste.

Un singur calareț și herghelia sa de cai liberi urcă spre cer.

Amnarul a ruginit în colecția pirotehnică cu care Hefaistos se joacă printre ghete scâlciate și flori din saten.

Păcatele mele mai vechi și limbajul nou din mesajul de dragoste de mamă sunt identice cu perlele japoneze. Stau ciorchine pe sabia cavalerului.

O epidemie de remușcări și creația dumnezeiască este pusă în șa ca un pistolar care-și pierde memoria și hematiile răzbunătoare.

Așa sunt și facsimilele în care, cerneala tipografică lasă cearcâne de femei jalnice.

În toiul nopții de joi, însingurată și plină de cuie în palme, caut aripile cu care să zbor în paradisul din care am fost cândva alungată cu arme.

Mi-ai promis și pâine și sare și un sânge subțire ca mierea pe limbă.

Promisiunile tale sunt tot mai smintite și se învârt ca efemeridele în jurul flăcării de lumânare.

Nimic din toate acestea nu am azi, aici, pe masa cu umbra caprifoiului doldora de floare.

Adorm, mă trezec, iau ziua de la capăt în mijlocul într-un manej din care ... cine poate, mai scapă cu mintea întreagă.

Fiecare pagină din contractul pe care l-am semnat din vârf de creion, este unică și ireversibilă.

Clipa asta este ruptă din dansul prin care alerg cu un braț din floarea soarelui,- buruiiană pe care roșcatul de Vincente van Gogh a așezat-o pentru mine în ramă de aur.

Pegasul râvnește la rostul trăpașului legat la ieslea cu tainul sigur.

Ce straie de zburătoare poartă himera aceasta și toate sentimentele mele sunt tocate de ea, în melița nerăbdării ce da din mâini și picioare!

Am un sentiment de vinovăție precisă în dimineața asta mahmură ca un șerpaș ce a atins curcubeul cu degetul mare.

Caravanele șoimilor de pădure trec cu diamante scumpe în gușă și numai câinii din mahalale urlă fără motive la Luna din ce în ce mai subțire. O melancolie ninge cu gloanțele oarbe prin poligonul cu lumină slinoasă. Este vremea ca la facerea lumii și numai eu refuz să îmi fac bagajul, să iau poștalionul de seară și ochelarii miopului.

Sunt omul fără o vină anume din panoplia războiului în care, ciungii și orbii fac hora păcii în jurul Ecuatorului.

Din locul său, din ghereta zidită ca o femeie în stânca cea rece, sentinela asta bătrână mă recunoaște, îi face semne ca de iubire și...trage glonțul din pușcă.

De data asta, fructul oprit nu a mai trecut de fierberea vinului, de ciurul amintirilor de război.

Pânda la fiare este garantată prin lege și fiecare vânător începător își are propria vesta de siguranță.

Prada vine din Cer, la oră fixă în bătaia puștii, ca o naiadă înveșmântată în toate culorile cu care aș putea picta chipul unui alt copil-heruvim.

Nădejdi ar mai fi de tras spre crematoriul cu deșeuri imposibil de identificat după număr de pantof, tăbliță matricolă, ADN sau culoarea ojei de pe unghiile roase din carne...

Mă opresc aici, nu proorocesc, doar parcurg cu luare aminte fiecare senzație de lehamite ce-mi apasă povara în carne.

Civilizația mea a ostenit bătând pas de front în marșul triumfal al unui număr de circ ambulant. Mergem voluntari pe carul alegoric, despuiți ca la facea Lumii și pielea noastră miroase a usturoi proaspăt și mirt.

A fost un timp în care credam că știu totul despre destin și povara paharului chistic.

Alte guri de om dau pe dinafară rugăciuni și blesteme iar canalul colector al durerii pleznește de fiere.

Aparent este numai un anotimp mort în pânțele Vremii, un eșantion de sminteală universală prin care fiecare și toți laolaltă tragem, rupem din aceeași cămașă care ne-mbracă.

Străvechi și tot mai scumpe sunt rafturile cu rufe sfâșiate din noi înșine.

Suntem doar niște oameni cu evenimentele târându-se după noi, prin cenușa răcită a Mileniului.

Ireală este arhitectura infernului din care nu mai iese nici un ins cu gura de aur pe cauțiune.

Un implus în plus și inima este gata, spartă ca o alună-n Octombrie.

Declar că nu am de ce să respir aerul din strofa poeziei prin care trece ogarul cu leșul măreței zburătoare în gură.

Intr-un limbaj comun și ambalat în folii extrem de subțiri, sunt grele ca plumbul vorbele mele.

Înțeleg tot mai puțin din biografia dantelăresei care lucrează pe viață la scufia copilului care nu se va naște.

Prețul pus pe capul meu de clevetitoare este rezonabil.

Sosesc și samsarii, șase din șase colțuri de lume, vin cu pintenii șlefuiți și cușca în care să închidă ultima sălbăticiune a pădurii. Un alt drum vom face înapoi, prin albul profund și terestru.

În jurnalul de zi, numai prima parte din tragedia recent premiată o va înțelege poporul.

Versul da, stilul meu e liber ca porumbelul cu frunza de măslin presată pe limbă. Coboară-n picaj în ochiul fântâniei, acolo unde Regele Soare își spală de sudoare caiii și câinii abia întorși de la vânătoare.

și...biografia generală e repetabilă ca un anotimp în care șoarecii sapă șanțuri în trotuarul cu rădăcini de castan ce visează să ajungă pe Lună.

Sunt tot mai difuze imaginile peliculei, o reverberație din biografia sărmanului greier ce a trait și a murit pentru artă.

Nu am nici un merit personal când mai înot în aval cu scursorile radioactive ale exploziei mugurelui în care albina nu mai adastă.

Simbolul lacrimii mele ca stare, anxietatea în vogă și toate boarfele pe care le car după mine în valize de recrut fără vocație, sunt accesorii irelevante.

În vitrina cu manechinele mereu zâmbitoare, trăiesc la comun bucuria și necazul,- tot sentimente prin care mi-e dat să uit de somn și mâncare.

Cheagul neconținutii coagulează lumina și văd dinlăuntru ochiului modul în care hingherii hăituiesc câinii cartierului prin care adolescentul miop trece la dame.

Eu merg mai departe, imaginar și fără pericol prin mucavaua cu flori de mătase și franjurii care se prind de gâtul meu slab ca disperatul de creanga unui castan fragil, comestibil.

O, câtă mizerie este sub unghia mică a veacului înfășat în carămizi ce vor fi aruncate în aer de trupa prea slabă pentru a putea duce în spate lada cu muniții.

Am nevoie de un exercițiu de imaginație, pentru a trage cordonul prin găurile pardesiului ce nu se potrivește cu trupul.

Sunt un manechin subțire ca intestinul de miel sacrificat în săptămâna de Paște. O nojiță precum șarpele care palpită odată cu carotida din care a mușcat. Sare.

În ultima mie de ani am tot îngropat securea luptei pentru egalitate, în așternuturi parfumate cu apa coloniilor din care pornește taifunul.

Curtezanele de lux și cavalerii fără avere au reușit să abolească pedeapsa cu moartea. Obsesia-i maladivă ca o crimă tăinuită de trei generații .

Sunt singură-n peretele de catedrală și frica are miros de zăpadă. E vară?

Am cumpărat cele mai bune pioaneze din magazinul universal.

Țintuiesc sfântul sfâșaietor de frumos pe varul care plânge ca un minor orfan.

Drama mea este umbra sfântului, pe care o trag de urechi, o dojenesc, o judec, o condamn la uitare...

În mileniul cel nou, exodul vechi s-a ridicat într-un singur cor, tot voci cu probleme de conștiință ce... doarme.

Voi m-ați scos din burta balenei și trupa mea de acrobați a rămas fără rol.

Sunt un fel de călăreț singuratic, un om care nu ia în considerație fiecare mărunțiș ce îi zornăie în buzunarul aplicat peste inimă.

Platoșa asta este țesută din cei patruzeci și patru mucenici care îngheață ca să-mi apere numele anonim.

Pot umbla de capul meu prin sărăcie ca Francisc din Assis prin cetatea eternității probabile. Nimeni nu este pe o voce cu mine.

Sunt o spadă fără podoabe, fără veșminte de purpură,- doar un lut în care apa dulce și sufletul cresc ca în oul pajurei două aripi.

Cetatea întreagă suferă de boala asta necunoscută. Are rană deschisă uzina de oxigen și supurează maioua în pâine cu foșnet de frasin luat cu asalt de trâmbițașii cazarmei.

De ce am venit și unde plecăm cu paharele pe jumătate golite de sânge în ziua de mâine?

Dacă Tu ai vrea, dacă eu aș ști că mă poți învăța să trec prin combustie ca un amănunt care nu ține numai de credință, poate aș reuși să te privesc în ochi...

Mi-e tot mai grea condiția de vânător de onoare, de ins așezat în capul mesei cu bucatele aburinde.

Nu mi-e foame, nu mi-e sete la comandă și problemele adevărate sunt invizibile.

La țărnul mării galactice s-au oprit corăbierii. E vreme de maree și în potirul de împărtășanie.

Exersez cu patimă trecătoare rugăciunile de dimineața până seara, într-o vreme.

Miezul nopții aparține numai stelelor, lumânărilor printre care trece un călugăr cu rasă albă și cruce pe umăr.

Îți pun o întrebare, una singură și... chipul tău ca efigia unei monede romane , transpiră.

Va ploua cu meteoriți peste noaptea în care, susțin sus și tare, că viața asta mi se potrivește ca o mânășă din piele de căprioară!

...cu bine! Rămâneți pe banchiza împletită din frunze de bambus și pinguini obezi, de menajerie.

Eu plutesc pe apele uzate și repetabila mișcare îmi arde brațul ca un jăratric necunoscut până astăzi de oameni.

Lotca-i toată din flăcări și apă. Diamantele garantate la bursa secolului și fiecare cap-încoronat sunt fără de acte.

Mușc din mărunul de aur cu voluptate. Lucrările dentare stau în sertare.

Doar foaia de varză-i pentru iepurii tineri și prișniță pentru genunchii pe care stăm umăr la umăr.

Perdant este numai ministerul păsărilor care nu mai cântă, administrația găinilor ce-mi ciugulesc grăunțe de nisip din clepsidră.

Nu mai am telegari, nu mai am rândași în grajdul incendiat de la o simplă țigară. Iarba a năpădit nebună și curajoasă printre tăciunii care se înghesuie în vagoane, printre recructii contingentului.

-Într-o bună zi vom fi curați ca sticla din carafa cea nouă, - mă minți și amprenta polizorului se vede pe unghiile a doi adolescenți „emmo,,.

Batem străzile cu becuri mici de neon și cu drogul neptinței ascuns în carâmbul cizmei de box.

Ea e frumoasă și fără ochi sub breton. El doar străveziu ca un heruvim ce a căzut din Cer pe câmpia minată cu maci.

Degeaba fâlfâi cearceaf alb pe sub nasul lor și pui capa de toredor pe poarta cimitirului...

Pașii lor se aud moi, apoi din ce în ce mai candențati pe dalele de granit care susțin bustul bateristului pe care, noi l-am ucis.

Fum și parfum este dâra din urma stelei care vine razat peste orașul cu jgheabul casei parohiale plin de corcodușe.

Este semn dintr-o dimensiune fără importanță pentru Homo Sapiens și, intrăm odată cu el în humusul saturat de sevele banalității.

Fără să ceară nimic concret de la alții, comite poeme în taina care vibrează sub degetul ce nu atinge diapazonul.

Este un copil ce s-a născut pe vreme de pace relativă și numele lui e Ioan!

Mi-a fost tată într-o veșnicie și vântor de iepuri prin stepa din care nu a mai rămas decât o pălărie de pai și ramele cu sticlă fumurie.

Vezi ce iluminăție se anunță la "timpul probabil" - câți vulcani mai stau gata să scuipe foc din sânul pământului?

Eu, ca și tine, vin din dedemulturi trăgând ca pe un o trotinetă, de coarne, cuptorul buncii cu tot cu cu pâinea ce-mi arde mâna micuță.

Mda, vom avea hrană în prostie pentru iarna în care vom sta dinaintea televizorului, croșetând un ochi pe față, altul pe spate, -viețile străine.

Imagini răsturnate stau în vitrina cu premiile academiilor pustiite și mă faci să cred că pașii mei sunt din ce în ce mai nesiguri prin grohotișul galaxiei care nu are încă stație de betoane nici marcă intergalactică.

Cine sunt acești inși din jurul turnului în care temnicerul meu cel mai bun stă cu arama la ochi și fără gloanțe pe țevă?

Cine sunt femeile acestea care cântă morții zâmbind cu ochii închiși cu petale de ger?

Îngerul meu doarme în ochii acoperiți de catran.

Este beznă în lacrimă, în sarea solubilă și prin hățișul de oase din care dintele vremii iese cu durere de facere.

Femeiește lucrează și El, cu răbdare și desăvârșire ia inima mea din piept, o îmbracă în desenele unui copil autist.

Numai culoarea neinventată merge mai departe pe alb absolut, ca o noțiune pe care o dau mai departe într-un fâraș cu jar de-mprumut.

În brutăriile princiare e miros de făină și scorțișoară proaspăt măcinată. Sfinții ies buluc din icoane, cu mâini lungi și înroșite de cireșe amare.

Cerul meu s-a dezbrăcat de păcate ereditare.
Nebunii notorii își fac veacul pe fâșia drumului de pe care câinii latră la ciozvârta de Lună.

Relativ este taină pe ulița cu ulii lăsați liberi și din ușă în ușă vânzătorul de gaz poartă damigeana foarte subțire pe umăr. Primejdios gest și fata frumoasă care merge alături de el cu picioarele afundate în faliile de aer.

Privesc de sus spațiul pe care aterizează obiecte necuoscute și ființe care nu respiră prin impermeabilul care le ține loc de plămâni și de inimă.

Toți călătorii mahmuri au pretenții la tronul lui Hamlet, se clatină călăreții în șeile croite din pielea șopârlei...

Și eu și tu ... suntem pasagerii gălăgioși în viforul pe care botinele de femeie cu experineță abia de-l ating în marșul spre Lună.

Ceara de albine este subțire în lumânarea cu care tai noaptea, întunericul prin care gălgâie ploaia.

Alunec de pe acoperișul abrupt de biserică, direct în ghiuveta unde familia mea spală farfuriile imediat după cină.

Sunt tehnologii avansate și vise saturate de îngâmfarea ce o ia la vale pe Golgota cea înverzită de smirnă,- tot povești despre cea ce am dus cândva în spinare prin colbul ruinei stelare...

Tună turmele devălmeșiei din piscul Kogaionului către apa în care fecioarele spală pânza sub care tresare balaurul.

Somnul din stindard se rupe în fărâme ca o pâine neagră, străveche.

Ne hrănim cu așteptarea promisă și foamea este o mamă cu pelerina aruncată pe umerii rotunjiți ca pietrele din râul de munte.

Nimic nu se mai aseamănă cu viața pe care o lovesc în pântec cu bocancul. Militant, militărește, așa cum am învățat în prima zi de instrucție.

Văd ca print-o legătură de tifon pe care infirmiera mi-o apasă pe ochii somnoroși.

Simt culoarea crescând din rana în care conflagrația cinegetică numără mistreții căzuți la datorie.

Alți eroi post mortem și cu colții tociți în argint vin, întăresc falangele legionarilor ce vor desăvârși cruciada pădurilor.

Restul este doar un zvon, o dupăamiază de lucru în care, Dumnezeu mă așteaptă cu pălăria pe masă, nerăbdător să câștige la jocul de table.

Habar nu are că zarurile omenirii sunt demult măsluite...

În cimitirul săracilor, pe vârful ierburilor cu lăcuste inșățioase, scribii neștiuți scriu epitafe, fac compoziție.

Neîncrednicită mi-e mâna care ține arcușul și vioara plânge sugrumată pe umărul meu mai rece ca piatra.

Este un chin și un nimb inevitabil, locul în care goarna adună umbrele la cina de taină.

La câte uncii de aur este prețluită o singură secundă, clipa în care vântul se naște, copilărește și trece pe sub arcul de triumf al nației mele?

Nu știi răspunsul....

Simplu, aerul e puverizat dintr-un spray lung cât gâtul girafei.

Tot forme ciudate adunate în colecții de arta și himerele sunt periculoase ca ziua de muncă a unui culegător de perle sălbatic.

Discret umblu prin largul lumii sub povara asta. Sufletul și trupul sunt una în mâna destinului care-și leagănă tălpile de pe o cupolă pe alta de catedrală.

Un teasc cu miliarde de petale mov este restul din zilele unui an în care, covoarele au adunat tot praful picioarelor și omul din rândul doi al ierarhiei stelare trece vioi, din ce în ce mai rapid prin fața justiției planetare.

În cutia radioului se malaxează știri și melodii retro.

Este numai o întâmplare nefericită că oceanul este o spumă roșie-roșie și că... prostituția face chetă pentru iezii uciși în piața de animale domestice.

Vaporul cu mirodenii s-a scufundat la capul Bunei Speranțe.

S-a născut un alt mileniu în coliba ridicată din lemn de măslin crescut în roca Ghetzimanilor...

Titani cu bust de nisip mișcător luptă în numele meu pe câmpia mierlei ce zace într-o singură aripă.

Plugul trage singur brazda și eu păcătuiesc cu gândul și cu fapta, convinsă că aș fi îndrăgostită-lulea de eternitate.

Alunec pe secunda primară ca pe o coajă de banană de seră... Mișcarea mea rămâne întreagă pe fața de masă, un loc perfect în care opresc marinarii.

Bem rom de Jamaica sub soarele care nu mai apune..

Gândesc în alb și negru, îmi fac iluzii, timp în care geamul meu înflorește cu specii rare de mucegaiuri și file din codex aureus.

Se întorc triumfali iluminării patriei trădate, tot siluete în uniforme elegante și pe care, țăranul le întoarce cu furcoiul în grămezi masive de stele.

-Un miracol este viața! Iau notă de cuvintele tale cu luciditatea mea de nucă spartă în ciocul unui șoim neadaptat la viața străzii de noapte.

Da, sunt necesare și liniile paralele și bornele de securitate, așezate perechi pe muchea cuțitului.

În bătătura palatului, rasa umană este frântă între patru cămile, trasă printre degetele cărturarului ce vinde ultimele volume din cenușa bibliotecii alexandrine.

Cuprins

Melania Cuc 7

Activitatea literară 8

Volume publicate 8

Apariții în antologii și alte volume colective 9

Prin ochii mei speriați 13

Sunt un șef de gară 14

Este calmă, trândavă 15

Vorba ta bună 16

Vremuiește vremea 17

Navigăm în derivă 18

Dincolo de sistemul 19

Peste deșertul acesta 20

Azi, mărfarul 21

În secundele acestea 22

Este un simulacru 23

Dau pe dinafară 24

Este inflație de sentimente 25

Sunt goluri 26

Mai distrugătoare 27

Vânătoarea este în toi 28

Și ce dacă 29

Stă pe degetul meu 30

Viețuiesc precum moneda 31

Leg șiret de șiret 32

Numai eu nu văd 33

O adevărată industrie 34

Lumea asta-i părelnică 35

Sunt un circuit iluzoriu 36

Fericirea ține 37

Patria mea 38

Privesc din nou 39

Prin codrii 40

De ce tocmai eu 41

Stăpânesc cu acte în regulă 42

Ușile tribunalului se închid 43

Se învârt cerul și pământul 44

Un uriaș fără familie 45

E seara de bal 46

Sunt numai vasul fragil 47

Străbat din nou 48
Monedele sunt cărțile 49
Am moștenit ranița 50
Diseară, târziu 51
Le vorbesc peretiilor 52
Îmi îngheață degetele 53
Cercul 54
E noapte incipientă 55
Omul cu rucsacul 56
Mi-am extras măseaua 57
Despre ce tot vorbesc 58
Plâng câinii 59
Dă pe dinafară paharul 60
Văd cum vine fiara 61
La intersecția a două bulevarde 62
Ridic din umeri 63
Sunt un menestrel trist 64
Confesiunea mea 65
Fac haz de necaz 66
Roade anotimpul 67
Sigur este primăvară 68
Doar eu 69
Amnarul a ruginit 70
Adorm, mă trezec 71
De data asta 72
A fost un timp 73
Declar 74
și...biografia generală 75
O, câtă mizerie 76
Am cumpărat 77
Cetatea întreagă 78
Îți pun o întrebare 79
Perdant este numai 80
Fum și parfum 81
Imagini răsturnate 82
Cerul meu 83
Ceara de albine 84
Văd ca print-o legătură de tifon 85
La câte uncii de aur 86
Este numai o întâmplare 87
Gândesc în alb și negru 88

